

1 Pet. 2, 4-10 - preek - NGKE - 26-5-'19

Een levende gemeente (9) 'Hier bouwt... de Heer!'

De oproep

Ik denk dat de lezers van Petrus' brief verbaasd waren over de oproep: *'laat jullie gebruiken voor de bouw van een geestelijke tempel'* (5).

Immers deze brief was gericht aan christenen in heel Turkije.

Die woonden toen overal in Turkije verspreid in kleine groepen.

Echte minderheidsgroepen,

En die worden nu opgeroepen om een eenheid te vormen,

zoals de stenen in de tempel het hele gebouw vormen.

Net zo hecht verbonden als die stenen samen

Dat zal hen verrast hebben.

Maar Petrus spreekt hen aan in meervoud
zoals een volk, zoals Israël:
een uitverkoren volk (9-10); een speciaal koninkrijk (9),
en ook als een geestelijke tempel (5)
en ook weer als een priesterschap dat offers brengt (5).
Allemaal meervoudsvormen die eerder alleen op Israël van toepassing
waren,
het speciale volk van God,
maar nu kennelijk ook op de nieuwe aanwinst van Gods volk:
christenen van heidense afkomst.
Zelfs de Messias wordt genoemd in hun verband.
Hij is die hoeksteen in Sion.
Een citaat uit Jes. 28 dat iedereen al eeuwen uitlegde als een tekst over
de Messias van Israël.

Volgens Petrus nu dus ook de Messias van die heiden-christenen.
‘Vorm een hechte gemeenschap’, is de oproep van Petrus,
net zo hecht verbonden als de stenen van de tempel.
Wees een meervoud!

Misschien verbaast het ons ook wel, als wij dit lezen.
Onze tijd is helemaal niet zo van hechte leefgemeenschappen.
Wij staan veel lossier tegenover elkaar.
Dat kan ook,
we hebben elkaar minder nodig bij het dagelijkse overleven.
Als het gaat om optrekken met elkaar zijn we
meer festivalgangers en kampeerders geworden.
De mensen van de tenten.
Vinden we heel fijn zolang het festival duurt.
Maar na een tijdje is het weer afgelopen.

Vind je er niet zoveel meer van terug,
dan wat gele plekken in het gras, waar de tenten gestaan hebben.
En dat vinden we ook niet zo erg,
want dan hebben we wat ruimte voor onszelf.
Kunnen we weer verder met ons eigen leven.

Maar Petrus schrijft ook ons, lezers van de zoveelste generatie:
'laat jullie gebruiken voor de bouw van een geestelijke tempel' (5).
'Tempel' dat is een gebouw!
Op een fundament, met muren en zo.
Geen tent die na een tijdje weer afgebroken wordt.
Deel uitmaken van een gebouw gaat over 'je leven delen',
niet over een tijdje met elkaar optrekken.
Dat is veel vaster en blijvender dan wij dat tegenwoordig gewend zijn.
Ook wij christenen,

we zijn immers ook tijdgenoten, die ook trendgevoelig zijn:
New Wine, Opwekking en kloosterretraites passen tegenwoordig beter
bij ons dan

‘elke week kerkdiensten en gemeenteavonden’ en dat soort dingen.

Ik generaliseer even, het ligt verschillend denk ik.

Maar is wel een trend, ook onder ons.

Maar ook aan ons dus die oproep van Petrus:

‘laat jullie gebruiken voor de bouw van een geestelijke tempel’ (5).

Dat kun je niet zomaar naast je neer leggen.

Maar wat betekent dat?

De route

Hoe waren we hier ook alweer gekomen?

Vanuit het thema: ‘Een levende gemeente’.

Vorig jaar ben ik deze themaserie begonnen met twee preken over
gemeente-zijn.

De eerste met de centrale gedachte dat gemeente-zijn niet een vanzelfsprekende eenheid is die wel ontstaat zodra christenen gaan geloven, maar een door God gegeven eenheid tegen de verwachting in. Dat merkte Paulus aan de eerste christenen van Tessaloniki, die tegen elke verwachting in een eenheid bleven vormen. Dat kon niet anders dan van God komen. De gemeente is iets van God; idd Hier bouwt de Heer. De God-factor van de gemeente. De tweede ging over de uitspraak van de Heer Jezus: *de kleinste onder jullie is werkelijk groot (Luk. 9. 48)*. Het komt van God maar hangt ook van ons af. De mensfactor van de gemeente. Je ego gaat de onderlinge eenheid zomaar in de weg zitten. Je moet leren klein te blijven. Dat is een vereiste voor christenen.

Dat redt je niet als mens alleen, daarvoor heb je hulp nodig.
De Geest die in je komt wonen, geeft je die hulp.
Door Hem groeien er nieuwe karaktertrekken in je persoonlijkheid:
vertrouwen, mildheid, zelfbeheersing, vredelievendheid en geduld.
De vrucht van de Geest.
Die heb je nodig om met anderen samen te kunnen leven.
En nu zijn we hier aangekomen bij de oproep
een gemeente te vormen, zoals de stenen een tempel vormen.

Stenen gebouw

Die woorden 'steen' en 'gebouw' hebben iets heel vast en blijvends
Ja maar het is geestelijk, denk je misschien.
Vergis je niet:
'Geestelijk' betekent hier niet: 'niet tastbaar', vluchtig, onzichtbaar'
maar het betekent 'gestempeld door de Geest'.
Dit gebouw is niet op één plaats zichtbaar zoals de tempel toen was,

maar toch een geestelijk eenheid die heel concreet te ervaren is.
Deze christenen moeten samen een eenheid gaan vormen,
en die eenheid krijgt gevolgen voor hen natuurlijk,
maar ook voor heel veel mensen daaromheen.

Die merken dat christenen er zijn als groep.

Eigenlijk gaat het hier over de vraag: 'wie ben ik als ik bij Christus hoor?'
Het antwoord is: een onderdeel van een veel grotere eenheid,
die bestaat uit veel meer christenen.

Zoals een muur bestaat uit heel veel stenen.

Dus je redding is niet alleen van betekenis voor jezelf

-en je geloof dus ook niet-

-die indruk krijg je wel eens als je ons zo hoort-

dat het vooral om je eigen verlossing gaat in de kerk.

Nee, je redding door Jezus is ook van betekenis voor anderen.

Nl. voor mijn broers en zussen en voor de mensen daaromheen.

En de redding van die anderen is van betekenis voor jou.

Jij steunt hen en zij steunen jou.

Zoals de ene steen de andere steunt.

Je kunt op ze leunen,

tegen ze leunen (zijkant) en

andere leunen op jou.

Jij hebt hen nodig en zij hebben jou nodig.

Dat is een mooie gedachte.

Dat je elkaar steunt.

Niet alleen als je problemen hebt of ziek bent,

in uitzonderlijke gevallen,

als het echt nodig is

maar gewoon altijd

Mensen die bij je horen, die je kennen.

Aan wie je raad vraagt.
Met wie je optrekt.
En met wie je samen dingen oppakt.
Ook vaak dingen die je niet alleen kunt doen.
Zeker die je niet alleen wilt doen
Samen bijbelstudie doen kan heel verhelderend zijn,
samen Lectio Divina ondernemen, heel verrijkend.
Samen bidden heel bemoedigend.
Samen iets voor een anderen doen veel effectiever.
Samen christen-zijn maakt je wijzer, sterker, creatiever...

Heb je die ervaring?
Weet je op wie je kunt leunen? (namen)
Weet je wie er naast je in de gemeenschap leven
Weet je wij jij weer steunt.

Kun je dat zo zeggen als je erover nadenk?

...

Als je voor jezelf een muurtje tekent, welke namen komen dan om je heen te staan?

De Hoeksteen

Een hecht verbonden gemeenschap is een prachtig doel.

Maar kan het in de werkelijkheid bestaan?

Anderen kunnen je ook veel ergernis geven

Anderen kunnen je ook diep verwonden.

In alle gemeentes waar ik tot nu toe gewerkt hebt, liepen mensen rond die zich aan die gemeenschap verwond hadden. Dat gebeurt altijd, ook hier.

En wat ik ook altijd zie is dat er maar weinig mensen met geheelde wonden rondlopen.

Het zijn vaak oude, onverzorgde, wonden.

Broers en zussen die na een proces van vergeving en verzoening weer hersteld zijn van hun wonden, kom ik niet zoveel tegen.

Wij mogen dan christenen zijn:

verzoening gaat ons niet zo best af is mijn ervaring.

We vragen er niet om (is dat trots?)

of we reageren er niet op.

Eigenlijk is dat erg.

Juist van ons zou je verwachten dat wij daar heel goed in zijn.

Wij zouden toch ervaringsdeskundigen moeten zijn.

De gevolgen zijn zo ernstig.

Gevolg is dat mensen soms helemaal niet in zo'n gemeente willen leven.

Het liever voor zichzelf uitzoeken met wie ze omgaan.

Soms kiezen er zelfs voor maar voor zichzelf te geloven,
los van anderen.

Er zijn heel wat christenen zonder gemeente.

Ik heb het idee dat dit juist in onze tijd steeds meer voorkomt.

En dat past ook nog eens bij de trend in onze tijd,
we zijn eerder tentchristen dan tempelchristenen.

Maar Petrus roept ons toch echt op:

'laat jullie gebruiken voor de bouw van een geestelijke tempel' (5).

Hoe kan dit samen gaan?

Daar komt de hoeksteen in beeld.

Op eigen kracht redden we het niet om het gebouw heel te houden.

Daarom staat hier 'levende stenen'.

'Levend' dat betekent: met je Heer opnieuw geboren,
opgestaan in een nieuw leven.

Geestelijk is dat al zo, het lichamelijke moet nog volgen.
Juist door de steun die je van je Heer Jezus krijgt,
van de Hoeksteen krijgt,
kun je met de andere samen toch een gemeenschap vormen.
Want Hij is de vaste grond onder de voeten van ons allemaal,
de hoeksteen die het gebouw overeind houdt.

En wat Hij ons daarvoor geeft,
daar hebben we het de afgelopen maanden over gehad:
de vrucht van de Geest: liefde, vreugde en vrede, geduld,
vriendelijkheid en goedheid, geloof,
23 Zachtmoedigheid en zelfbeheersing. (Gal. 5:22-23 NBV).
Die heb je dubbel en dwars nodig
Zo kunnen we wel een eenheid zijn
weer een hechte eenheid worden,

en een hechte eenheid blijven.

Dit gaat niet vanzelf.

Je wordt opgeroepen hier zelf stappen in te zetten:
voeg U bij Hem.

Dat is niet: los het zelf maar op, maar zoek de steun van je Heer.
Zet die stap.

Als je dat doet dan is daar een enorme belofte aan verbonden:

'In Sion leg ik een hoeksteen die ik heb uitgekozen om zijn kostbaarheid; wie daarop vertrouwt (bouwt), komt niet bedrogen uit.' (1 Pet. 2:6 NBV)

Dat is een sterke belofte: als je op Hem bouwt komt het gegarandeerd goed.

Broers en zussen,

Dat geestelijke gebouw waar Petrus ons naar toeroept,

de gemeente van onze Heer Jezus Christus
is iets ge-wel-digs mooi.

Daarin schuilt zoveel kracht, bemoediging, steun, veelkleurigheid,
gaven en ook plezier in, als Heer a.s gemeente leer samenleven.
Het is het begin van het Koninkrijk van God.

Waard om voor te vechten; ook de incasseren als dat nodig is.
Maar leven in de gemeente van Christus is een acquired taste,
zo zeggen de Engelsen

Je moet het leren waarderen, zeggen wij.

De Heer geeft ons aan elkaar als uitdaging en steun.

De gemeente is de oefenruimte om Jezus' bedoeling te leren .

Je moet het leren

Zoiets als leren fietsen.

Of het leren bespelen van een instrument
daar investeer je in om het later te kunnen.

In het begin val je vooral,
of klinkt het nergens naar.
Maar met je Heer als steun en leermeester gaat het iets worden,
dat heel veel gaat betekenen.
Voor jezelf en voor anderen.
Investeer er in.

Daarom,
Wil ik jullie oproepen niet alleen in tenten te bivakkeren,
-volgens de mode van onze tijd-
elkaar vluchtig en voorbijgaand te ontmoeten
maar in dit geestelijke gebouw te wonen.
Voeg je bij je Heer en bij andere stenen
en je zult niet teleurgesteld worden.

Want hier bouwt.. de Heer!

Amen.